

El crítòcrata espanyol Pablo Llarena retira altra vegada ordres europees de detenció

written by Axel Schönberger | 23 de juliol de 2018

El 19 de juliol del 2018, el crítòcrata espanyol Pablo Llarena, del Tribunal Suprem d'Espanya, ha retirat les ordres europees de detenció contra el legítim 130è president de Catalunya, Carles Puigdemont, així com les ordres contra els seus legítims consellers Toni Comín, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Marta Rovira i Meritxell Serret, que Espanya va destituir a finals d'octubre del 2017, vulnerant les pròpies lleis. Així, aquests polítics catalans que pateixen persecució política i han estat empesos a l'exili per part d'Espanya, es poden moure lliurement fora d'aquest país. A Espanya, en canvi, en els vint anys vinents els amenaça la detenció tan bon punt trepitgin territori espanyol.

L'acusació de presumpta malversació de fons i de corrupció no hauria tingut cap possibilitat d'èxit si el Tribunal Suprem hagués volgut conservar una mínima aparença d'ajustar-se a l'estat de dret, ja que es tractava de retrets inventats sense cap substància real i a més tant el president espanyol, Mariano Rajoy, com el seu ministre d'Hisenda, Montoro, han declarat diverses vegades públicament que les finances del Govern català estaven controlades per Espanya fins al darrer cèntim i que el referèndum de l'1 d'octubre del 2017, del qual es tracta en tot l'afer, en cap cas no s'havia pagat amb mitjans del Govern català.

Que Espanya actualment sigui un estat de dret que funcioni, a part de fer-ho damunt del paper, es pot negar amb tota raó. Aquest país s'està jugant el dret a tenir un lloc dins de la Unió Europea. Un país, en el qual polítics demòcrates elegits i a qui no es pot fer cap retret de caràcter penal, són

internats en presó política preventiva; en el qual polítics i jutges, infringint les lleis i la constitució, dissolen un parlament elegit democràticament i sense cap base legal convoquen noves eleccions, ha d'elegir entre la civilització i la barbàrie, i si vol seguir pertanyent o no a la Unió Europea. Les pràctiques de l'Audiència Nacional, hereva del feixisme espanyol, que escarneixen els principis de l'estat de dret, i la justícia arbitrària del Tribunal Suprem –els jutges del qual no són elegits principalment per la seva qualificació, sinó pel partit al qual pertanyen–, a països com Alemanya o Gran Bretanya serien senzillament inimaginables. I la manera de comportar-se dels funcionaris judicials –que es pot qualificar de tortura i de vulneració dels drets humans– quan van portar emmanillat a la presó al Dr. Oriol Junqueras, vicepresident del govern català i exdiputat del Parlament Europeu, escarnint-lo i rient-se d'ell, a Alemanya hauria produït un escàndol fenomenal; a Espanya, en canvi, gaudeix de gran simpatia de molts partidaris del partit Ciudadanos, partit que voreja l'extrema dreta, i del partit de dretes Partido Popular.

Aquests dies, milers dels anomenats «ultres» han conjurat el temps de Franco amb el salut hitlerià, i l'odi a la nació catalana torna a estar de moda a molts llocs d'Espanya. Si una unió entre dos pobles està desballestada, només en queda el divorci. Ningú no pot ni té dret a exigir al poble català que segueixi dins de la presó d'un Estat així, en el qual els catalans són tractats quasi com a ciutadans de segona classe i els polítics catalans són perseguits políticament i una part d'ells empresonats.

El que segueix sent el president català legítim, Carles Puigdemont, que és conegut com un home de pau i per advocar sempre per un diàleg polític, gràcies a la política i la justícia espanyoles, repressives i contràries als drets humans, s'ha convertit ja ara en un màrtir i una figura simbòlica per la seva nació. Vindrà el dia que la història el

comptarà entre els grans europeus del segle XXI i el posarà al costat de polítics com Mahatma Gandhi i Nelson Mandela. Carles Puigdemont i el Dr. Oriol Junqueras, que en representació de la nació catalana demostren al món com es pot exigir pacíficament el dret humà d'autodeterminació i de lliure decisió, fins i tot davant de les mesures repressives, il·legals i anticonstitucionals de l'Estat central espanyol, serien molt dignes candidats a la concessió del Premi Nobel de la Pau. Aquests dos polítics i els seus col·laboradors, amb la construcció de la República Catalana com a nou estat, marcaran profundament la història futura d'Europa i del món. I, tan segur com que l'aigua del Rin va a parar al mar, Catalunya serà una república independent d'Espanya, encara que Espanya pugui allargar-ho un cert temps. Espanya hauria d'ocupar-se de procurar que hi hagi una bona relació amb el nou estat veí que aviat existirà, en lloc d'intentar, de forma neo-colonial, negar a Catalunya el dret humà col·lectiu d'autodeterminació, i infringeix per tant la constitució espanyola.

Quant de temps vol encara deixar passar Europa contemplant inactivament les vulneracions dels drets humans a Espanya? Qui calla aprova!

Traducció de l'alemany al català: Pere Grau i Rovira (Hamburg)

Publicació original en alemany:
<https://www.change.org/p/12429466/u/23030217>